

## הכנסתם בו עין רעה וצרה

רבי אלעזר ב"ר שמעון אתוי חמרייא גבי אבוי למיזבן עיבור מן קרייתא המונייא.

ר' אלעזר בן רבי שמעון, הגיעו חמרים לאביו לקנות סחורה. ישב ר' אלעזר ליד התנור, אמא שלו מבשלת ומגישה לו הוא אוכל עוד ועוד, עד שאכל את כל הקדירה והתבשיל נגמר. אמרו החמרים זה לזה, נחש רע שזכן בתוך מעיו של זה, עוד רגע מביא רעבון לעולם. שמע דבריהם.

יתיב גבי תנורא, אמיה נסחא  
והוא אכיל, אמיה נסחא  
והוא אכיל, עד דאכיל כל  
אצותא.

שהלכו לטעון את סחורתם אצל אביו, לקח את חמוריהם והעלה אותם לגג. חזרו החמרים חפשו חמוריהם ולא מצאו, הסתכלו לשמים ראו החמורים בגג. הלכו לר' שמעון וספרו לו מה קרה. שאל ר' שמעון האם אמרתם לו מילה רעה? אמרו לו לא דברנו עמו, דברנו בשקט ביננו. אמר להם, למה הכנסתם בו עין רעה וצרה, האם משלכם הוא אוכל או עליכם למלא רעבוננו? מי שבראו ברא לו מזונו. למרות זאת, לכו ואמרו לו בשמי והוא מוריד לכם. הנס האחרון קשה מהנס הראשון, שהעלה אותם העלה חמור חמור, שהורידם הוריד להם שנים שנים. כיוון שנתעסק בתורה אפילו טליתו לא היה יכול לשים על עצמו, שנאמר מעולפת ספירים.

אמרינ ווי חיזא בישא שריא  
במיעני דהדין, דומה שזה  
מביא רעבון לעולם.  
שמע קולהון מדנפקון למזבן  
טעניהון, נסב חמריהון  
ואסיקון לאגרא.

אתון תבעון חמריהון ולא  
אשכחון יתהון, תלון עייניהון  
וחמון יתהון יהיבין באגרא.  
אזלון גבי אבוי תנון ליה  
עובדא, אמר לון דלמא מילה  
בישא אשמעתוניה, אמרינ

ליה לא מרי אלא בן וכן הוה עובדא.

אמר לון ולמה הכנסתם בו עין רעה וצרה, איפשר דמן דדכון הוה אכיל, או עליכון אינון מזוני, לא ההוא דברייה ברא ליה מזוני. אף על פי בן אוזלו ואמרון ליה מן שמי והוא מחית לכון. הנס האחרון היה קשה מן הראשון, מן מסקן להון הוה מסיק להון חר חד, מן נחית להון הוה מחית להון תרי תרי.

וכיון שנתעסק בתורה אפילו טליתו לא היה יכול לקיים מה שנאמר מעולפת ספירים.  
שיר השירים רבה פרשה ה